

Chris
CARTER

**JEDEN ZA
DRUHÝM**

AKTUELL

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovat', spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov, a ani inými metódami s využitím elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorovej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Chris Carter: Jeden za druhým

Z anglického originálu One by One, ktorý vydalo vydavateľstvo Simon & Schuster, London, United Kingdom.

Copyright © 2013 by Chris Carter

All rights reserved.
Všetky práva vyhradené.

Translation © Patrik Roľko 2022

Cover illustration © Jentas A/S

Redakčne upravila: Tatiana Búbelová
Sadzba a zalomenie: Aktuell

Tlač: FINIDR, s.r.o., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s. r. o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2022

ISBN 978-80-89873-34-0

Chris
CARTER

JEDEN ZA DRUHÝM

PodĎakovanie

Je veľa ľudí, ktorí mnohými rôznymi veľkorysími spôsobmi prispeli k výsledku mojej práce, a hoci skromné poďakovanie na tejto strane nemôže ani zďaleka dostatočne vyjadriť moju vďačnosť, chcem, aby vedeli, že tento román by bez nich nikdy nevznikol.

Ďakujem Darleymu Andersonovi, priateľovi a najlepšiemu agentovi, akého si spisovateľ môže priať. Ďakujem Camille Wrayovej, Clare Wallaceovej, Mary Darbyovej a všetkým v Literárnej agentúre Darleyho Andersona za ich nekonečnú húževnatosť, s akou propagujú a predávajú moje knihy všade, kde sa dá.

Ďakujem Maxine Hitchcockovej, úžasnej redaktorky z vydavateľstva Simon & Schuster, za jej poznámky, návrhy, poznatky a priateľské rady, bez ktorých by som sa nezaobišiel. Emme Lowthovej ďakujem za korektúru a za to, že dozerá na to, aby všetko v mojich románoch dávalo zmysel (pretože zvyčajne nedáva). Ďakujem mojim vydavateľom Ianovi Chapmanovi a Suzanne Baboneauovej za obrovskú podporu a vieru. A takisto skvelému tímu vo vydavateľstve Simon & Schuster UK, ktorý sa vždy usiluje pracovať čo najlepšie a často nad rámec povinností.

Samanthe Johnsonovej ďakujem za trpezlivosť, s akou ma počúva, keď jej predstavujem svoje šialené nápady, a za to, že je pri mne, keď ju potrebujem.

No najviac ďakujem všetkým čitateľom, ktorí sú pre mňa fantastickou podporou od samého začiatku mojej spisovateľskej dráhy. Tento, rovnako ako všetky ostatné romány, som napísal pre vás.

1

Jeden výstrel do zátylku v štýle popravy. Mnohí to považujú za veľmi násilný spôsob smrti. Popravde, nie je. Aspoň nie pre obeť.

Deväťmilimetrová guľka vnikne do lebky a vyletí z nej druhou stranou v priebehu troch desaťtisícin sekundy. Roztriešti lebečné kosti a preletí mozgovou hmotou tak rýchlo, že nervový systém vôbec nemá čas zaznamenať akúkoľvek bolesť. Keď guľka vnikne do hlavy pod správnym uhlom, spletie dovedna mozgovú kôru, mozoček aj talamus takým spôsobom, že mozog prestane fungovať, čo má za následok okamžitú smrť. Keď je uhol pri výstrele nesprávny, obeť môže prežiť, ale len s rozsiahlym poškodením mozgu. Otvor vstreľu nie je väčší ako bobuľka hrozna, zato otvor výstreľu môže mať až rozmery tenisovej loptičky, záleží od typu použitej strely.

Muž na fotografii, ktorú mal detektív Robert Hunter z oddelenia lúpeží a vražd losangeleského policajného zboru pred sebou, zomrel rýchlo. Guľka mu v priebehu troch desaťtisícin sekundy preletela krížom cez lebku, popretŕhala mozoček, spánkový aj čelný lalok a spôsobila fatálne poškodenie mozgu. V momente ležal na zemi mŕtvy.

Nebol to Hunterov prípad; patril kolegovi z oddelenia detektívovi Terryemu Radleymu, ale nejakým omylom skončili snímky z vyšetrovania na jeho stole. Vrátil fotku do spisu, keď mu zazvonil telefón.

„Detektív Hunter, oddelenie vrážd,“ ohlásil sa. Predpokladal, že to bude detektív Radley, zháňajúci svoj spis s fotografiami.

Ticho.

„Haló?“

„Detektív Robert Hunter?“ Chrapľavý hlas na druhom konci linky patrilo mužovi. Rozprával pokojným tónom.

„Áno, tu je detektív Robert Hunter. Ako vám môžem pomôcť?“

Volajúci zhlboka vydýchol.

„To práve o chvíľu zistíme, detektív.“

Hunter zvrátil čelo.

„Potrebujem, aby ste mi niekoľko nasledujúcich minút venovali plnú pozornosť.“

Hunter si odkašľal. „Prepáčte, nezachytil som vaše meno...“

„Držte láskavo hubu a počúvajte ma, detektív,“ prerušil ho volajúci. Hlas mal naďalej pokojný. „Toto nie je žiadna spoločenská konverzácia.“

Hunter zmĺkol. Losangeleská polícia prijímala desiatky, zavše aj stovky bláznivých telefonátov denne – vyvolávali im opilci, feťáci, členovia pouličných gangov, ktorí zo seba robili drsných frajerov, jasnovidci, konšpirátori, čo chceli ohlásiť vládne sprisahanie či inváziu mimozemšťanov, a niektorí dokonca tvrdili, že v miestnom bistro videli Elvise. Hlas volajúceho však pôsobil zvláštne – čosi v ňom Hunterovi naznačovalo, že brat tento telefonát ako žart by bola chyba. Rozhodol sa, že zatiaľ pristúpi na jeho hru.

Hunterov parťák detektív Carlos Garcia sedel za svojím stolom oproti. Ich malá kancelária sa nachádzala na štvrtom poschodí hlavnej budovy policajného zboru v centre Los Angeles. Garcia mal dnes svoje polodlhé tmavé vlasy vzadu zopnuté do chvosta. Bol zahľadený na obrazovku počítača, parťákov rozhovor s volajúcim dosiaľ vnímal sotva na pol ucha. Odsunul sa od stola a ležérne si založil ruky za hlavu.

Hunter naňho luskol prstami, ukázal na slúchadlo pri svojom uchu a zakrúžil ukazovákom na znamenie, že potrebuje zaznamenať a vysledovať prijatý hovor.

Garcia sa ihneď vrhol na svoj telefón, vyfukal interný kód,

ktorým sa spojil priamo s operačným a ani nie do piatich sekúnd zariadil všetko potrebné. Dal znamenie Hunterovi, že hovor sa monitoruje, ten mu zase naznačil, aby ho odpočúval tiež. Garcia sa prepol na Hunterovu linku.

„Predpokladám, že máte na stole počítač, detektív,“ povedal volajúci. „A že je pripojený na internet.“

„Áno, predpokladáte správne.“

Nepríjemná pauza.

„Fajn. Chcem, aby ste si do vyhľadávača zadali nasledujúcu adresu... Pripravený?“

Hunter váhal.

„Verte mi, detektív, určite to budete chcieť vidieť.“

Hunter sa sklonil ku klávesnici a otvoril si internetový vyhľadávač. Garcia urobil to isté.

„Dobre, som pripravený,“ odvetil pokojne.

Volajúci mu nadiktoval internetovú adresu, ktorú tvorili len čísla a bodky, nebolo v nej jediné písmeno.

Hunter s Garciom si zadali sekvenciu do adresného riadka vyhľadávača a stisli *enter*. Obrazovky párkrát zablikali, kým sa načítala zadaná webstránka.

Obaja detektívi na ňu civeli ako zarezaní. V miestnosti zavládlo morbidne ticho.

Volajúci na druhom konci linky sa rozosmial. „Myslím, že konečne mám vašu plnú pozornosť.“

2

Centrála FBI sídli na Pennsylvania Avenue číslo 935 vo Washingtone, D. C., len niekoľko blokov od Bieleho domu a presne oproti ministerstvu spravodlivosti. Okrem centrály má FBI päťdesiatšesť pobočiek, roztrúsených po päťdesiatich amerických štátoch. Väčšina z nich má pod sebou ešte početné satelitné bunky, ktorým sa hovorí „miestne agentúry“.

Losangeleský úrad na bulvári Wilshire je jednou z najväčších pobočiek FBI na území Spojených štátov. Riadi desať miestnych agentúr. Zároveň je jednou z mála, ktorá má vlastné oddelenie počítačovej kriminality.

Prioritou tohto oddelenia je vyšetrovanie zločinov páchaných za pomoci vyspelých technológií vrátane kyberterorizmu, hackingu, sexuálneho zneužívania cez internetové siete a veľkých internetových podvodov. Za posledných päť rokov sa počet prípadov kyberzločinov v Spojených štátoch zdesaťnásobil. Americká vláda a jej počítačové siete sú každý deň terčom vyše miliardy útokov, ktoré prichádzajú z nespočetného množstva zdrojov na celom svete.

V roku dvetisícjedenásť senátny výbor pre obchod, vedu a dopravu dostal správu, podľa ktorej sa páchatelom počítačovej kriminality odhadom pripisujú nelegálne zisky vo výške asi osemsto miliónov dolárov ročne, čo z nej robí najlukratívnejší nezákonný biznis v USA. Výnosnejší ako obchod s drogami.

Tisíce „webových preliezačov“ FBI, nazývaných tiež „roboti“ alebo „pavúky“, ustavične prehľadáva sieť a pátra na internete po čomkoľvek podozrivom, čo by mohlo súvisieť s počítačovou kriminalitou páchanou na území Spojených štátov aj mimo neho. Je to nadľudská práca a vyšetrovatelia FBI si dobre uvedomujú, že to, čo preliezači odhalia, je len kvapka v mori kybernetického zločinu. Na každú hrozbu, ktorú zachytia, pripadajú tisíce ďalších, ktoré zostávajú bez povšimnutia. A práve preto v to jesenné ráno na konci septembra nikto z preliezačov nenarazil na webstránku, ktorú mali pred očami detektív Hunter a jeho parťák vo svojej kancelárii na oddelení vražd losangeleského policajného zboru.

3

Hunter s Garciom uprene hľadeli na monitory svojich počítačov a pokúšali sa pochopiť bizarnú scénu, ktorá sa na nich zobrazila. Stál tam veľký priehľadný kontajner v tvare kvádra, zrejme zhotovený zo skla, ale pokojne to mohlo byť aj plexisklo alebo iný podobný materiál. Podľa Hunterovho odhadu mohla mať každá stena kontajnera asi pol druha metra a na výšku prinajmenšom meter osemdesiat. Vrch nádoby neuzatváralo nijaké veko a zjavne ju niekto zhotovil podomácky. Štyri steny boli osadené v kovových rámoch a zaizolované hrubou vrstvou bieleho tmelu. Celé to vyzeralo ako masívne vystužený sprchovací kút. Vnútrajškom kontajnera viedli odspodu až nahor asi osem centimetrov hrubé kovové rúry, jedna na ľavej strane, druhá na pravej. Obe mali navŕtané otvory, no nie väčšie ako priemer obvyčajnej ceruzky. Huntera však znepokojovali najmä dve veci. Skutočnosť, že prenos sa vysielal naživo, a to, čo videl uprostred kontajnera, priamo medzi oboma rúrami.

Stála tam ťažká kovová stolička a k nej bol pripútaný muž, beloch so svetlohnedými, nakrátko ostrihanými vlasmi, mohol mať tak dvadsaťpäť až tridsať rokov. Sedel tam takmer nahý, len v pásikavých boxerkách. Bol zavalitý, so širokou okrúhrou tvárou, buclatými lícami a telnatými pažami. Celý sa výdatne potil, a hoci zjavne nebol zranený, bolestný výraz jeho tváre hovoril jasne – zračil sa mu v nej číry strach. Muž vyplieštal oči a lapal

po vzduchu cez handru, ktorou mal zapchaté ústa. Podľa rýchlych pohybov brucha Hunter vedel, že ten chlap takmer hyperventiluje. Roztrasený sa rozhliadal okolo seba ako zmätená, vydesená myš.

Zelené tónovanie obrazu naznačovalo, že kamera je nastavená na nočné videnie. Nech už bol ten muž ktokoľvek, sedel spútaný v temnej miestnosti.

„To je skutočné?“ šepol Garcia s dlaňou na slúchadle.

Hunter pokrčil plecami bez toho, aby čo i len na sekundu odlepil oči od obrazovky.

V tej chvíli volajúci preľal ticho, akoby im čítal myšlienky. „Ak si nie ste istý, či je to naživo, detektív, niečo vám ukážem.“

Kamera sa pootočila doprava a zabrala holú murovanú stenu, na ktorej viseli obyčajné okrúhle hodiny. Ukazovali 14.57. Oba detektívi pozreli na hodinky – obom ukazovali rovnaký čas. Potom kamera skĺzla k zemi a zabrala noviny opreté o stenu. Objektív zaostril na titulnú stranu so zreteľne vytlačeným dátumom. Bolo to dnešné vydanie *L. A. Times*.

„Spokojný?“ zasmial sa volajúci.

Kamera sa vrátila k mužovi v kontajneri a zaostrila naňho. Začalo mu tiecť z nosa, tvár mal zaliatu slzami.

„Kontajner, na ktorý sa pozeráte, je zhotovený z tvrdeného skla, dosť silného, aby odolalo projektilom,“ vysvetľoval volajúci mrazivým tónom. „Dvere majú vysoko kvalitný bezpečnostný zámkový mechanizmus so vzduchotesným uzáverom. Dajú sa otvoriť len zvonku. Skrátka ten muž, ktorého vidíte na obrazovke, je uväznený v nedobytnom akváriu. Nemôže sa z neho nijako dostať.“

Vydesený mladík na stoličke teraz hľadel priamo do kamery. Hunter pohotovo stisol príslušný kláves a uložil si záber do pamäte počítača. Získal tak snímku jeho tváre, podľa nej ho budú môcť identifikovať – aspoň v to dúfal.

„A teraz k tomu, prečo vám volám, detektív. Potrebujem vašu pomoc.“

Muž na obrazovke začal sťažka dýchať. Hrôza mu zachvátila celé telo. Potil sa ešte väčšmi ako pred chvíľou, očividne bol na pokraji záchvatu paniky.

„Tak dobre, len nič neunáhlime,“ odvetil Hunter. Dal si záležať, aby rozprával pokojným, ale autoritatívnym tónom. „Povedzte mi, ako vám môžem pomôcť.“

Ticho.

Hunter vedel, že volajúci je stále na linke. „Urobím všetko, čo je v mojich silách, aby som vám pomohol. Len mi povedzte ako.“

„No... môžete rozhodnúť, ako zomrie,“ odvetil volajúci.

4

Hunter s Garciom na seba znepokojene pozreli. Garcia sa okamžite odpojil z linky a spojil sa s operáčným.

„Prosím vás, povedzte mi, že ste už toho magora lokalizovali,“ povedal, len čo mu to na druhom konci zdvihli.

„Ešte nie, detektív,“ odvetila žena z operačného. „Potrebujeme ešte aspoň minútu. Držte ho na linke.“

„Lenže jemu sa už veľmi nechce rozprávať.“

„Už ho skoro máme, potrebujeme len trocha viac času.“

„Doriti!“ Pozrel na Huttera a pokrútil hlavou. Naznačil mu, aby preťahoval hovor čo najdlhšie. „Zavolajte mi, hneď ako budete niečo mať.“ Zavesil a prepol sa znova na paralelnú linku.

„Oheň alebo voda, detektív?“ spýtal sa volajúci.

Hunter sa zamračil. „Čože?“

„Oheň alebo voda?“ zopakoval pobavene volajúci. „Tie rúry, čo vidíte, dokážu chrliť plamene alebo naplniť akvárinko vodou.“

Hunterovi zamrelo srdce.

„Tak si vyberte, detektív Hunter. Chceli by ste sa radšej dívať, ako umrie v plameňoch, alebo vo vode? Utopíme ho, alebo upálime zaživa?“ Rozhodne nešlo o vtip.

Garcia sa nervózne zahniezdil na stoličke.

„Počkajte chvíľu,“ povedal Hunter. Snažil sa ďalej hovoriť pokojným tónom. „Toto predsa nemusíte robiť.“

„Ja viem, že nemusím, ale chcem. Bude to zábava, uvidíte.“

Ľahostajnosť v hlase volajúceho bola doslova uhrančivá.

„No tak, kurva, no tak...“ precedil Garcia pomedzi zaťaté zuby, hypnotizujúc kontrolky na telefóne. Operačné sa stále neozývalo.

„Do toho, detektív,“ vyzval Huntera volajúci. „Chcem, aby ste vy sám rozhodli, ako umrie.“

Hunter ďalej mlčal.

„Radím vám, aby ste si jedno z toho vybrali, lebo vám ručím za to, že ďalšia možnosť je oveľa horšia.“

„Dobre viete, že o tom nemôžem rozhodnúť...“

„Chcem počuť vašu voľbu!“ vykrikol volajúci.

„Dobre teda,“ odvetil Hunter bez náznaku vzrušenia. „Nevybral som si ani jedno.“

„Taká možnosť v ponuke nie je.“

„Ale je. Čo keby sme ju teraz spolu prebrali?“

Volajúci sa nahnevane zachechtal. „Nič preberať nebudeme. Čas na kecy vypršal. Je čas urobiť rozhodnutie, detektív. Ak nevyberiete vy... vyberiem ja. Ten chlap umrie tak či tak.“

Na Garciovom telefóne sa rozblikala červená kontrolka. Bleskovo prehodil hovory. „Povedzte mi, že ho máte.“

„Máme ho, detektív,“ vzrušeným tónom oznámila žena na druhom konci. „Je v...“ Na okamih sa odmlčala. „Čo to, doparoma, je?“

„Tak vravte!“ naliehal Garcia. „Kde je?“

„Čo sa to, dofrasa, deje?“

Garcia podľa hlasu vedel, že žena to nehovorí jemu. Počul v telefóne akési ďalšie hlasy, všetky šepkali čosi nezrozumiteľné. Niečo nie je v poriadku.

„Hovorte niekto so mnou.“ Garcia zvýšil hlas o pol oktávy.

„Nie je to dobré, detektív,“ ozvala sa konečne žena. „Mysleli sme si, že sme ho lokalizovali v Norwalku, ale signál zrazu preskočil do Temple City, odtiaľ do El Monte, a teraz nám to ukazuje, že hovor prichádza z Long Beach. Signál mení polohu každých päť sekúnd. Nedokázali by sme ho lokalizovať, ani keby sme ho držali na linke hodinu.“ Na okamih sa odmlčala. „Práve sa presunul do Hollywoodu. Je mi ľúto, detektív. Tento chlap vie, čo robí.“

„Kurva!“ Garcia sa opäť napojil na Hunterov hovor a pokrútil hlavou. „Odráža signál,“ šepol. „Nedá sa lokalizovať.“

Hunter tuho privrel viečka. „Prečo to robíte?“ spýtal sa do telefónu.

„Pretože chcem,“ odpovedal mu volajúci. „Máte tri sekundy na rozhodnutie, detektív Hunter. Oheň alebo voda? Hodte si mincu, ak chcete. Alebo sa spýtajte parťáka. Viem, že nás počúva.“

Garcia mlčal.

„Počkajte,“ vzpriečil sa Hunter. „Ako sa mám rozhodnúť, keď ani neviem, kto to je a prečo ho držíte v tej nádrži? No tak, von s tým. Povedzte mi, o čo tu ide.“

Volajúci sa znovu rozosmial. „Na to musíte prísť sám, detektív. Dve sekundy.“

„Nerobte to. Môžeme si pomôcť navzájom.“

Garcia odtrhol oči od obrazovky a pozrel na Huntera.

„Jedna sekunda.“

„No tak, prestaňte,“ naliehal Hunter. „Porozprávajme sa. Môžeme to vyriešiť. Dozaista prídeme na lepšie riešenie, nech už ide o čokoľvek.“

Garcia zatajil dych.

„Riešením je buď oheň, alebo voda. V každom prípade váš čas vypršal. Tak čo to bude, detektív?“

„Počujte, určite existuje nejaký iný spôsob, ako sa...“

PRÁSK! PRÁSK! PRÁSK!

Ostrý zvuk explodoval obom detektívom v ušiach, trhli hlavami, akoby im niekto strelil riadne zaucho. Zvuk naznačoval, akoby volajúci trikrát tresol slúchadlom po nejakej drevenej ploche, aby upútal ich pozornosť.

„Zdá sa, že ma nepočúvate, detektív Hunter. Konverzácia sa skončila. Chcem od vás počuť už iba jediné slovo – *oheň* alebo *voda*. Nič iné.“

Hunter mlčal.

„No, ako chcete. Vyberiem teda za vás. A bude to o...“

„Voda,“ povedal ráznym tónom Hunter. „Volím vodu.“

Volajúci sa na okamih odmlčal, potom sa pobavene rozosmial. „Vedel som, že si vyberiete vodu.“

Hunter to nekomentoval.

„Bolo mi to jasné hneď, vážne. Vraveli ste si v duchu, že smrť utopením je humánnejšia a rýchlejšia, že nie je taká strašná a bolestivá ako uhorieť zaživa, nemám pravdu? Ale už ste niekoho videli topiť sa, detektív?“

Ticho.

„Už ste videli ten zúfalý pohľad v očiach človeka, keď zadržiava dych čo najdlhšie, a pritom vie, že o chvíľu ho čaká istá smrť?“

Hunter si prešiel rukou po vlasoch.

„Videli ste, ako sa topiaci človek zbesilo rozhliada okolo seba a zmätene pátra očami po zázraku? Zázraku, ktorý sa nikdy nestane?“

Hunter stále mlčal.

„Viete, že v okamihu, keď sa človek napokon vzdá nádeje, otvorí ústa a vdýchne prvý dúšok vody, telo sa mu zvíja v krčoch ako na elektrickom kresle? Že mu oči vyliezajú z jamôk, keď mu voda vnikne do pľúc a on sa začne dusiť?“ Volajúci si naschvál dramaticky povzdychol. „A vedeli ste, že keď sa topíte, nemôžete zatvoriť oči? Je to automatická motorická reakcia na nedostatok kyslíka v mozgu.“

Garcia znova pozrel na obrazovku.

Volajúci sa opäť zasmial. Tentoraz uvoľnene. „Sledujte šou ďalej, detektív. To najlepšie ešte len príde.“

Linka onemela.

5

Z otvorov v rúrach náhle začala neuveriteľnou rýchlosťou striekať voda. Muža pripútaného k stoličke medzi nimi to zaskočilo, od strachu šklbal celým telom a zúfalo vytriešfal oči, pretože vzápätí pochopil, čo sa deje. Rozkričal sa aj so zapchatými ústami, ale Hunter s Garciom pri obrazovkách ho nepočuli.

„Preboha!“ Garcia si pritisol zaťatú päšť na ústa. „Ten hajzel to myslí vážne. On to naozaj urobí. On toho chlapa fakt utopí.“

Muž zúrivo kopal nohami a zmietal sa v uzavretom kontajneri, ale putá nepovolili ani o centimeter. Darmo to skúšal znova a znova, vyslobodiť sa nemohol. Stolička bola pevne priskrutkovaná k podlahe.

„To je šialené,“ povedal Garcia.

Hunter hľadel na obrazovku počítača ako zhyponotizovaný. Vedel, že z kancelárie nemôžu vôbec nič urobiť – iba že by sa pokúsili zhromaždiť dôkazy. „Dá sa to nejako nahráť?“ spýtal sa.

Garcia pokrčil plecami. „Neviem. Asi nie.“

Hunter znovu schmatol slúchadlo a zavolał na ústredňu.

„Spojte ma so šéfom oddelenia počítačovej kriminality. Ihneď. Je to naliehavé.“

O dve sekundy už začul vyzváňací tón, o ďalšie štyri sa v slúchadle ozval hlboký mužský hlas.

„Dennis Baxter, oddelenie počítačovej kriminality LAPD.“

„Dennis, tu je detektív Hunter z vrážd.“

„Zdravím, Robert, čo potrebuješ?“

„Povedz mi, je nejaký spôsob, ako by som mohol nahráť živý internetový prenos, ktorý práve sledujem na počítači?“

Baxter sa zasmial. „Páni, to je tá nahotinka taká kočka?“

„Tak dá sa to alebo nie, Dennis?“

Hunterov tón dal Baxterovi jasne najavo, že vec je vážna.

„Iba keby si mal v počítači nainštalovaný nejaký nahrávací softvér, ktorý to umožňuje,“ odvetil.

„A mám ho?“

„V kancelárskom počítači na oddelení? Pochybujem, nie je v bežnej výbave. Môžeš si ho vyžiadať a ajťáci ti ho zajtra alebo pozajtra nainštalujú.“

„To je neskoro. Potrebujem zaznamenať, čo tam ide teraz.“

Na zlomok sekundy zavládlo ticho.

„No, môžem to urobiť odtiaľto,“ povedal napokon Baxter. „Ak sleduješ živé vysielanie na internete, stačí keď mi dáš webovú adresu. Môžem sa zalogovať na tú istú stránku a nahráť ti to. Čo ty na to?“

„To by šlo. Skúsime to.“ Hunter nadiktoval Baxterovi sériu čísel, ktorú mu dal pred chvíľou neznámy volajúci.

„IP adresa?“ zarazil sa Baxter.

„Správne. Tie sa nedajú vysledovať?“

„Ale dajú. Vlastne, to je ich hlavný účel. Fungujú skoro ako ešpézetka, každý počítač pripojený k sieti má svoju jedinečnú číselnú kombináciu. Podľa nej ti môžem povedať presné umiestnenie zdrojového počítača.“

Hunter sa zamračil. Žeby sa volajúci dopustil takej hlúpej chyby?

„Mám ho teda vysledovať?“ spýtal sa Baxter.

„Áno.“

„Dobre. Ozvem sa ti, keď voľačo zistím.“ Zložil.

Voda už siahala mužovi po pás. Pri takejto rýchlosti, počítal Hunter, bude úplne pod vodou ani nie za poldruha minúty, možno za dve.

„Z operačného vraveli, že ten hovor sa nedal nijako lokalizovať?“ spýtal sa Garciu.

„Presne tak. Signál im skákal po celom meste.“